

Vladimír Urbánek (1963)

Narodil jsem se v Praze do rodiny, která do kostela nechodila. Na mé cestě za křesťanstvím hrála důležitou roli setkání se Zdeňkem Šormem, se společenstvím kolem Kořene a Černošína, skupinka kolem pražského Salvátora, moje žena Dagmar, Slámovi, Ridzoňovi, Roubalovi, moje dcery a nakonec setkání se společenstvím našeho sboru a s Pavlem Pokorným, jehož kázání mě zásadním způsobem oslovila. Vystudoval jsem historii, pracuji v Akademii věd a věnuji se Komenskému, učeneckému světu 17. století i osudům a spisům neznámých pobělohorských exulantů. Vážím si různorodosti, generační pestrosti a otevřenosti střešovického sboru. Mám rád společné bohoslužby i setkávání a aktivity mimo ně. Oceňuji přátelskou atmosféru, která ve sboru panuje navzdory sporům a konfliktům z poslední doby. Za jedinečná považuji kázání Pavla Pokorného, která jsou pro mě stálou inspirací a povzbuzením ve snaze o porozumění

Bohu, člověku a světu kolem nás. Jako zásadní problém našeho sboru vidím nedostatečnou komunikaci mezi staršovstvem a členy sboru a nedostatečné objasňování jednotlivých kroků presbyterů a presbyterek. Uvítal bych zásadní změnu v informování o schůzích staršovstva a rovněž změnu v mechanismech zjišťování názorů a vůle členů sboru. Uvítal bych co nejširší diskusi o dalším směřování sboru, do níž by se zapojily všechny generační vrstvy a názorové skupiny. Byl bych rád, kdyby sbor přicházel s novými iniciativami i na celocírkevní úrovni (např. pokud jde o reformu řádů, mimo jiné vzhledem k současné situaci a nemožnosti pořádat volební shromáždění).